

Arrest

nr. 289 526 van 30 mei 2023
in de zaken RvV X, X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEJAIFVE
Rue Baudouin Pierre 1C
4500 HUY

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staats-secretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DEJAIFVE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE MARTELAERE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2020 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De verwerende partij richt op 11 maart 2020 verzoeken tot terugname aan de Kroatische autoriteiten, op grond van artikel 18, lid 1, b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Deze verzoeken worden op 24 maart 2020 afgewezen door de Kroatische autoriteiten, omdat de verzoekende partijen in Kroatië reeds werden erkend als vluchteling op 27 juni 2019.

1.3. De verzoeken om internationale bescherming worden op 10 juli 2020 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Deze stelt op 23 november 2020 vast dat de verzoeken onontvankelijk zijn, omdat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Kroatië. Bij arresten van 15 juni 2021 met nummers 256 456 en 256 457 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.4. De minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij, net als de intussen meerderjarig geworden derde verzoekende partij, dienen op 9 juli 2021 elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze verzoeken op 30 maart 2022 niet-ontvankelijk.

1.5. De eerste en tweede verzoekende partij dienen op 29 maart 2022 elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze verzoeken op 19 september 2022 niet-ontvankelijk.

1.6. Op 4 januari 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan de verzoekende partijen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het aan de eerste verzoekende partij gegeven bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [Y.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van

kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Er werd voor de minderjarige kinderen een verzoek tot internationale bescherming ingediend door de ouders op 09/07/2021. Op 30/03/2022 neemt het CGVS een negatieve beslissing.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Verder verklaarde betrokkene twee meerderjarige dochters en twee broers in België te hebben. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Kroatië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van hartkwalen en problemen met zijn bloedvaten, die verstopt zouden zijn. Hij verklaarde dat er een stent werd geplaatst in Turkije. Hij verklaarde verder last te hebben van diabetes, problemen met de zenuwen in zijn hand en een hoge bloeddruk. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat waaruit kan blijken dat betrokkene heden niet in staat is om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Kroatië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Kroatië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Het aan de tweede verzoekende partij gegeven bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [R.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Aleppo

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

+ 3 minderjarige kinderen: [Y.S.] [...]
[Y.M.] [...]
[Y.R.] [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/09/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Er werd voor de minderjarige kinderen een verzoek tot internationale bescherming ingediend door de ouders op 09/07/2021. Op 30/03/2022 neemt het CGVS een negatieve beslissing.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Betrokkene verklaarde verder nog twee meerderjarige dochters, een neef en nicht in België te hebben en een zus in Oostenrijk. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Kroatië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengenzone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en haar familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde dat ze een nieuwe heup heeft maar wel problemen te hebben met de heup. Ze verklaarde verder nog last te hebben van rugproblemen, nekproblemen, maagproblemen, hals-problemen en neusproblemen. Voorts verklaarde betrokkene problemen te hebben met haar menstruatie, dat deze op vroeger leeftijd is gestopt. Over de minderjarige kinderen werd verklaard dat de oudste minderjarige dochter spraak-en gehoorproblemen te hebben, hardhorig te zijn, keelproblemen te hebben en problemen met haar oren; dat de jongste dochter getraumatiseerd is en de minderjarige zoon astma zou hebben. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen elementen bevat waaruit zou kunnen afgeleid worden dat betrokkene heden niet in staat is om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat zij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar zij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Kroatië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Kroatië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Het aan de derde verzoekende partij gegeven bevel om het grondgebied te verlaten luidt ten slotte als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [Y.]

voornaam : [S.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat zijn beide ouders, meerderjarige zus, twee minderjarige zussen en minderjarige broer eveneens in België verblijven, evenals twee ooms, een nicht en een neef. Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. De ouders, minderjarige broer en minderjarige zussen maken tevens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Kroatië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familielevens tussen betrokkene en zijn/haar familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van zichtproblemen en brucellose. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene heden niet in staat is om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Kroatië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Kroatië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Nu de bestreden beslissingen steunen op zeer gelijkaardige motieven en de door de verzoekende partijen ingediende beroepen ook nagenoeg identieke middelen bevatten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de verschillende beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

2.2. De verzoekende partijen vragen dat de procedure in het Frans wordt gevoerd, overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Dit artikel verwijst op zijn beurt naar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven aan de verzoekende partijen nadat hun verzoeken om internationale bescherming negatief werden afgesloten. De behandeling van deze verzoeken om internationale bescherming geschiedde telkens in de Nederlandse taal, waardoor moet worden aangenomen dat de bestreden bevelen, gelet op de hierboven aangehaalde wettelijke bepalingen, correct in het Nederlands zijn opgesteld en ook voor de thans gevoerde beroepsprocedures de Nederlandse taal dient te worden gehanteerd. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partijen om hun beroepen in de Franse taal te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids-beginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekken – in nagenoeg identieke bewoordingen – de volgende toelichting bij hun middel:

"1.

De administratieve besluiten moeten feitelijk en juridisch worden gemotiveerd en moeten de adressaat in staat stellen de draagwijdte ervan, te begrijpen, gelet op de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

De rechtspraak van de Raad van State definieert deze motiveringsplicht als volgt:

"Om te voldoen aan de vereisten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, elke administratieve handeling, in de zin van /Het besluit, dat gebaseerd is op artikel 1, moet formeel gemotiveerd zijn, hetgeen inhoudt dat de juridische en feitelijke overwegingen waarop het besluit is gebaseerd, in het besluit worden vermeld. De motivering van een beslissing moet duidelijk, volledig en nauwkeurig zijn en de partijen in staat stellen na te gaan of er een onderzoek van de feiten aan vooraf is gegaan. omstandigheden van de zaak. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot de /belang van de genomen beslissing".

Het vereiste van toereikendheid vereist in beginsel een meer gedetailleerde motivering indien de bevoegdheid van de autoriteit discretionair is dan indien de bevoegdheid [gebonden] is.

In casu motiveert de wederpartij haar beslissing om verzoeker te gelasten het grondgebied te verlaten onvoldoende.

De kinderen gaan naar school en sommigen krijgen psychologische begeleiding na de oorlogshandelingen waarvan zij getuige waren en die hen getraumatiseerd hebben.

Het enkele feit dat de bestreden beslissing verwijst naar de mogelijkheid voor het gezin om op basis van artikel 74/14 verlenging van de termijn voor het verlaten van het grondgebied te vragen, is onvoldoende om een concrete analyse van het belang van het kind in het kader van de uitvoering van de beslissing te geven.

Er wordt geen melding gemaakt van de gevolgen die een terugkeer naar Kroatië zou hebben voor de kinderen van verzoeker, noch wat betreft hun schoolopleiding in België gedurende de afgelopen drie jaar, noch wat betreft hun psychologische en medische situatie.

De situatie van verzoeker wordt niet verder geanalyseerd gezien de genoemde ernstige gezondheidsproblemen (hartproblemen).

Gelet op het voorgaande is het besluit in feite gebrekkig en moet het worden vernietigd.

2.

Voorts moet in alle omstandigheden het belang van het kind voorop staan. De administratie en de administratieve of gerechtelijke autoriteiten moeten aantonen dat zij de belangen van de kinderen serieus hebben onderzocht, zo nodig door hen rechtstreeks of via een bevoegd persoon te horen (toepassing van artikel 8 EVRM).

Artikel 57/1, §4 van de wet van 15.12.1980 herinnert eraan dat "het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet hanteren bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming".

Artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind vereist ook dat rekening wordt gehouden met de belangen van het kind.

In het belang van de kinderen mogen geen maatregelen worden genomen die schadelijk voor hen zijn.

Het Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert onder meer het recht op een levensstandaard die toereikend is voor de lichamelijke, geestelijke, spirituele, morele en sociale ontwikkeling (artikel 27), alsmede het recht op onderwijs, met name het recht op lager en middelbaar onderwijs (artikel 28 en artikel 24, §3, van de Grondwet).

Artikel 3, lid 1, van het Verdrag van New York van 20.11.1989 bepaalt dat "bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn, rechterlijke instanties, administratieve autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

In zijn arrest Josef tegen België (EHRM, 27/2/014) stelt het EHRM, ter herinnering aan de beginselen, "138. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt voorts dat de nationale autoriteiten bij de beoordeling van de evenredigheid in de zin van het Verdrag rekening moeten houden met de belangen van het kind en de behoeften van het gezin. (zie onder meer Neulinger en Shuruk tegen Zwitserland [GC], nr. 41615/07, §§134- 135, GEDH 2010), ook in immigratiezaken (Nunez, reeds aangehaald, §84, Kanagaratnam tegen België, nr. 15297/09, §67, 13 december 2011, Popov c. Frankrijk, nrs. 39472/07 en 39474/07, §109, 19 januari 2012)", hoewel de Gour in de onderhavige zaak oordeelde dat de jonge leeftijd van de kinderen impliceerde dat zij zich aan Nigeria konden aanpassen. Een van de redenen die de Gur gaf was de jonge leeftijd van de kinderen, terwijl de kinderen van mijn cliënten ouder zijn, namelijk 19, 14 en 10 jaar oud op dit moment.

Vermeldenswaard is dat de regering van Beige en mevrouw JOSEF vervolgens een regeling hebben getroffen, omdat de regering van [België] van mening was dat de zaak van mevrouw JOSEF "(...) wordt gekenmerkt door sterke humanitaire overwegingen die pleiten voor een regularisatie van haar verblijf en dat van haar kinderen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende vreemdelingen". Mevrouw JOSEF ontvangen op 06/01/2015 en zijn kinderen een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (vgl. staking van de Grote Kamer van de GEDH op 19/03/2015).

In het arrest Niemietz/Duitsland (GEDH, 1Q/12/1992) stelde het GATHER met betrekking tot de definitie van "privé-leven" in artikel 8 van het GATHER: "Het GATHER acht het niet mogelijk of noodzakelijk te trachten het begrip "privé-leven" uitputtend te definiëren. Het zou echter te beperkend zijn om het te beperken tot een "intieme kring" waarin eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden en om de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten, cirkel. De eerbiediging van het privé-leven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen.

Het begrip privé-leven in de zin van artikel 8 omvat het recht van het individu om betrekkingen met anderen aan te knopen en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Er wordt aan herinnerd dat in alle omstandigheden rekening moet worden gehouden met de belangen van de gemeenschap. het kind als eerste overweging en dat de administratie en de administratieve of gerechtelijke autoriteiten moeten aantonen dat zij een ernstige analyse van de belangen van de kinderen

hebben verricht, in voorkomend geval door hen te horen rechtstreeks of via een bevoegd persoon (toepassing van artikel 8 GIDE).

R(84)9 van de Groep Ministers van de Raad van Europa aan de Lid-Staten over migranten van de tweede generatie.

In deze aanbeveling wordt rekening gehouden met de bijzondere situatie van migranten van de tweede generatie die "zich in het gastland in een bijzondere situatie bevinden die verschilt van die van andere immigranten, als gevolg van verschillende factoren de banden die zij met deze landen hebben, de tijd die zij daar eventueel hebben doorgebracht, de kennis die zij van de gewoonten en cultuur hebben en de mate van integratie die zij in de samenleving van deze landen hebben bereikt".

Op bladzijde 2 van deze aanbeveling beveelt Gomite aan dat de regeringen van de lidstaten

A. "Bepalingen vaststellen die een stabiel verblijf garanderen voor migranten van de tweede generatie...

B. Ervoor zorgen dat uitzettingen van migranten van de tweede generatie, die al enige tijd in het gastland verblijven, alleen plaatsvinden na een grondig onderzoek.

In geval van een strafbaar feit of in uitzonderlijke gevallen, met name wanneer de nationale veiligheid of de openbare orde in het geding is".

Het is opmerkelijk dat deze aanbeveling in overeenstemming is met de bovengenoemde jurisprudentie van het EHRM betreffende kinderen die hun schoolopleiding in het gastland hebben voltooid.

Bovendien beoordeelt het Hof de belangen en het welzijn van de kinderen, met name de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar hij zal worden uitgezet, alsmede de sterkte van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming (Oner tegen Nederland [GC], § 58; Udeh tegen Zwitserland, § 52).

Ten slotte heeft het Hof eraan herinnerd dat in geval van uitzetting van een ouder het belang van de kinderen in aanmerking moet worden genomen bij de afweging van de betrokken belangen, met name de moeilijke situatie die zou ontstaan door de terugkeer van de ouder naar het land van herkomst (Jeunesse/Nederland [GC], §§ 117-118).

Artikel 2.2 van het Verdrag van New York van 20.11.1989 bepaalt dat "alle passende maatregelen worden genomen om ervoor te zorgen dat het kind wordt beschermd tegen elke vorm van discriminatie of bestraffing op grond van de wettelijke status van zijn ouders".

In dit geval valt moeilijk in te zien hoe kan worden aangevoerd dat het in het belang is van kinderen die al drie jaar in België wonen om België te verlaten."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissingen worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissingen hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat op respectievelijk 30 maart 2022 en 19 september 2022 de commissaris-generaal negatief besliste inzake de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen. Daarnaast wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen in België verblijven zonder dat zij in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt in de motiveringen van de bestreden beslissingen vervolgens concreet ingegaan op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand, en geduid waarom volgens de verwerende partij op grond van deze elementen geen redenen blijken om af te zien van het nemen van terugkeerbeslissingen. De bestreden beslissingen geven verder expliciet aan dat de verzoekende partijen, nu zij reeds internationale bescherming genieten in Kroatië, moeten terugkeren naar dit laatste land en een eventuele latere gedwongen verwijdering ook zal gebeuren naar Kroatië en niet naar het land van herkomst. De verzoekende partijen krijgen een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de voorziene motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden bevelen zijn gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde artikelen, wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Het in de bestreden beslissingen eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Het is niet betwist dat, op het ogenblik van de afgifte van de bestreden bevelen, de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen niet-ontvankelijk had verklaard en hiertegen geen beroepsprocedures meer mogelijk of hangende waren bij de Raad. Verder is het evenmin betwist dat de verzoekende partijen niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, of om er zich te vestigen, en zij in België verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In deze situatie is de verwerende partij op grond van de voormelde wettelijke bepalingen in beginsel verplicht tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (“moet”), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM, zodat een verder onderzoek in het licht van dit verdragsartikel zich opdringt.

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre de verzoekende partijen zich beroepen op hun gezins- of familielevens en/of het hoger belang van het kind, merkt de Raad allereerst op dat de gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden als gevolg van deze bevelen. Uit de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan alle gezinsleden op dezelfde datum blijkt reeds dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven en de vrijwaring van de gezinseenheid.

Een lezing van de motiveringen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten bevestigt enkel maar dat het gezinsleven en het hoger belang van de (minderjarige) kinderen in rekening zijn gebracht en zijn beoordeeld. Zo oordeelde de verwerende partij als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Er werd voor de minderjarige kinderen een verzoek tot internationale bescherming ingediend door de ouders op 09/07/2021. Op 30/03/2022 neemt het CGVS een negatieve beslissing.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Verder verklaarde betrokkene twee meerderjarige dochters en twee broers in België te hebben. Deze behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien geniet betrokkene reeds internationale bescherming in Kroatië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.”

De verzoekende partijen betogen dat het hoger belang van de betrokken kinderen niet op voldoende wijze in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissingen. Zij beperken zich hoofdzakelijk tot theoretische overwegingen. Concreet wijzen zij in de eerste plaats op het gegeven dat de kinderen intussen al drie jaar in België verblijven en zij hier school lopen. In de tweede plaats voeren zij aan dat enkele van de kinderen in het gezin psychologische begeleiding krijgen na de oorlogs-handelingen waarvan zij getuige waren in het land van herkomst. Zij zijn dan ook van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met de gevolgen van een terugkeer naar Kroatië voor de betrokken kinderen, zowel wat betreft hun schoolopleiding als hun psychologische en medische situatie.

In dit verband moet allereerst worden benadrukt dat de bestreden beslissingen het sluitstuk vormen van de door de verzoekende partijen ingediende verzoeken om internationale bescherming, zodat de wettigheid van deze beslissingen dient te worden beoordeeld rekening houdend met de in het kader van de verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen.

Er werd vastgesteld dat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in Kroatië en dat zij in deze hoedanigheid ook verblijfsgerechtigd zijn in dit land. Er werd geoordeeld dat de voorliggende gegevens er niet op wijzen dat de verzoekende partijen hun basisrechten als begunstigden van internationale bescherming niet zullen worden geëerbiedigd in Kroatië. In het kader van deze verzoeken zijn zij ook reeds uitvoerig gehoord inzake de redenen waarom zij menen niet te kunnen terugkeren naar Kroatië en met hun verklaringen werd rekening gehouden. In het kader van hun verzoeken om internationale bescherming oordeelde de commissaris-generaal op 23 november 2020 onder meer als volgt:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België lieten u en uw echtgenote jullie levensomstandigheden in Kroatië gelden (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ dd. 08.09.2020 en 09.07.2020; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 2, 5-8, 11; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster, p. 5-10). U verklaarde Kroatië te hebben verlaten omdat het leven daar niet goed was en dat jullie er onvoldoende steun kregen (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 5). Uw echtgenote verklaarde dat jullie Kroatië hebben verlaten omdat het leven daar moeilijk was (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster, p. 5). Uit het geheel van jullie verklaringen blijkt echter dat de Kroatische overheid u en uw gezin wel degelijk bijstond op het vlak van hervestiging en opvang, huisvesting in een sociale woning, materiële steun, medische zorgen en scholing of Kroatische taallessen met het oog op het verwerven van een eigen inkomen uit arbeid. Jullie legden in dit verband incoherente verklaringen af en jullie klachten komen weinig ernstig voor (zie verder). Er was kennelijk alleszins geen sprake van onverschilligheid vanwege de Kroatische overheid, zeer verregaande materiële deprivatie, onmenselijke of vernederende behandeling.

[...]

Uit het geheel van uw verklaringen kan besloten worden dat de Kroatische overheid u en uw gezin wel degelijk bijstond op het vlak van hervestiging en opvang, huisvesting in een sociale woning, materiële steun, medische zorgen en scholing of Kroatische taallessen met het oog op het verwerven van een eigen inkomen uit arbeid.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden - op het vlak van huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, werkgelegenheid en integratie - voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe kennelijk eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

[...]

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u relatief korte tijd na de toekenning van de status uit Kroatië vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de Europese lidstaat Kroatië uit te bouwen en er jullie rechten te doen gelden. Overigens dient te worden aangestipt dat u en uw echtgenote verklaarden dat België altijd al jullie gewenste bestemming was, onder meer omdat jullie familie in België hebben; dat jullie in Turkije van de VN echter vernamen dat een hervestiging naar België werd geweigerd omwille van de omvang van jullie gezin; dat jullie aanvankelijk tegen de VN verklaarden een hervestiging naar Kroatië niet te willen maar uiteindelijk akkoord gingen nadat de VN jullie vertelden dat er geen alternatief was - hetzij hervestiging naar Kroatië hetzij in Turkije blijven (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoeker, p. 14; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS verzoekster, p. 7).

Er dient ook worden vastgesteld dat u duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om jullie vertrek uit Kroatië en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden."

Het gegeven dat de kinderen van de verzoekende partijen intussen drie jaar in België verblijven, is een gevolg van de eigen keuze van het gezin om zich in dit land te vestigen, niettegenstaande hun internationale bescherming en bijhorende verblijfsrecht in Kroatië en het precaire karakter van hun verblijf in België. De verzoekende partijen konden op geen enkel ogenblik een rechtmatige verwachting koesteren dat zij verder in België konden verblijven, indien hun verzoeken om internationale bescherming negatief werden beoordeeld. Er blijkt ook niet dat de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming onredelijk lang heeft geduurd. Zo dienden de eerste en de tweede verzoekende partij op 28 januari 2020 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Deze werden op 23 november 2020 onontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. De Raad verwierp op 15 juni 2021 de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen. De door de kinderen van het gezin op 9 juli 2021 ingediende verzoeken om internationale bescherming werden op 30 maart 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. De door de eerste en tweede verzoekende partij op 29 maart 2022 ingediende volgende verzoeken om internationale bescherming werden op 19 september 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard.

Het gegeven dat de kinderen van de verzoekende partijen tijdens het verblijf in België en hangende de behandeling van de verschillende procedures voor internationale bescherming, ter vrijwaring van hun belangen, naar school hebben kunnen gaan, maakt ook nog niet dat er op grond van hun hoger belang niet langer kon worden besloten dat de verschillende gezinsleden dienen terug te keren naar Kroatië. In het kader van de procedures voor internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen in Kroatië internationale bescherming en verblijfsrecht genieten en dat kan worden aangenomen dat hun basisrechten er zijn verzekerd. Er werd vastgesteld dat de Kroatische overheid de verzoekende partijen wel degelijk bijstond op het vlak van hervestiging en opvang, huisvesting in een sociale woning, materiële steun, medische zorgen en scholing of Kroatische taallessen met het oog op het verwerven van een eigen inkomen uit arbeid. Er liggen ook geen concrete aanwijzingen voor dat de kinderen van de verzoekende partijen hun scholing niet kunnen verderzetten in Kroatië of dat er concrete redenen zijn die zich hiertegen zouden verzetten. De verzoekende partijen tonen niet aan dat enig concreet gegeven in dit verband onterecht niet in rekening werd gebracht.

In zoverre de verzoekende partijen verder betogen dat enkele van de kinderen in het gezin psychologische begeleiding krijgen na de oorlogshandelingen waarvan zij getuige waren in het land van herkomst, merkt de Raad allereerst op dat zij geen concrete bewijsstukken van een actuele psycho-logische begeleiding naar voor brengen. Evenmin brengen zij een begin van bewijs voor dat de kinderen, indien nodig, in Kroatië geen psychologische begeleiding zouden kunnen verkrijgen. Ook op dit punt tonen de verzoekende partijen dus niet aan dat enig concreet element dat betrekking heeft op het hoger belang van de minderjarige kinderen in het gezin onterecht niet in rekening is gebracht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete hinderpalen naar voor brengen, inzake hun gezinsbelangen of het hoger belang van de kinderen, die een verderzetting van het gezinsleven in Kroatië verhinderen. Op geen enkele wijze tonen de verzoekende partijen, die wisten dat hun verblijf in België slechts tijdelijk was toegestaan in het kader van de procedures voor internationale bescherming, concreet aan dat er noemenswaardige problemen zouden kunnen rijzen voor de kinderen om de scholing verder te zetten in Kroatië en nergens wordt enig concreet element aangebracht dat erop kan wijzen dat de belangen van de kinderen, rekening houdend met hun leeftijd, op noemenswaardige wijze zouden worden geschaad bij een terugkeer naar dit land. Er wordt niet concreet aannemelijk gemaakt dat een terugkeer van het gezin naar Kroatië ernstige en nefaste gevolgen zal hebben voor de schoolopleiding van de

kinderen of hun psychologische en medische situatie. Het louter wijzen op de leeftijd van de nog minderjarige kinderen – met name tussen de 10 en 18 jaar – kan in dit verband ook niet volstaan. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij geen even-wichtige en redelijke beoordeling of belangenafweging doorvoerde of dat er concrete elementen spelen die onterecht niet in rekening zijn gebracht. Zij kunnen niet overtuigen dat er alsnog een positieve verplichting zou rusten op België om hen op het grondgebied te laten verblijven zodat zij hun recht op eerbiediging van het gezinsleven hier kunnen handhaven. Een miskenning van het recht op eerbiediging van het gezinsleven of van het hoger belang van de betrokken kinderen wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Voor zover als nodig merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partijen niet de moeite nemen om aan te tonen dat de situatie zoals deze voorlag in de door hen aangehaalde rechtspraak gelijkaardig is aan deze die hun concrete zaak kenmerkt. Ook ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing naar een aanbeveling van de Raad van Europa inzake migranten van de tweede generatie, enerzijds waar het slechts een aanbeveling betreft en anderzijds waar niet blijkt dat de kinderen van het gezin als migranten van de tweede generatie zijn te beschouwen.

De Raad stelt verder vast dat uit een hooguit precair verblijf van drie jaar in België niet zonder meer een beschermenswaardig privéleven kan worden afgeleid. Dit dient integendeel concreet te worden aangetoond, waartoe de verzoekende partijen in gebreke blijven. Op geen enkele wijze tonen zij aan in dit land duurzame sociale en/of economische banden te hebben opgebouwd. Zelfs voor zover alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er nog op dat overeenkomstig de recht-spraak van het EHRM, in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi/Ver-enigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noorwegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden worden in het voorliggende geval niet concreet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.5. De verzoekende partijen betogen nog dat de situatie onterecht niet verder werd geanalyseerd in het licht van de ernstige hartproblemen van de eerste verzoekende partij. Zij gaat aldus onterecht volledig voorbij aan de volgende beoordeling in het bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven aan de eerste verzoekende partij:

“Betrokkene verklaarde last te hebben van hartkwalen en problemen met zijn bloedvaten, die verstopt zouden zijn. Hij verklaarde dat er een stent werd geplaatst in Turkije. Hij verklaarde verder last te hebben van diabetes, problemen met de zenuwen in zijn hand en een hoge bloeddruk. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat waaruit kan blijken dat betrokkene heden niet in staat is om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.”

Een gelijkaardige beoordeling werd gemaakt inzake de gezondheidsproblemen van de overige verzoekende partijen.

De verzoekende partijen blijven volledig in gebreke in te gaan op deze motieven van de bestreden beslissingen. Zij tonen niet aan dat hierbij enig concreet gegeven onterecht niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In de beslissingen van de commissaris-generaal van 19 september 2022, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, werd trouwens nogmaals herhaald dat de Kroatische overheid de verzoekende partijen wel degelijk bijstond op het vlak van medische zorgen.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen met hun uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Er kan niet worden vastgesteld dat enig concreet en relevant element onterecht niet in rekening is gebracht. Een

manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietig-verklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opge-worpen door de verwerende partij.

5. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS